

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1071/2015
Рж 255/2015
17.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца П.Ђ. из П., чији је пуномоћник М.Ђ.-М., адвокат из К., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Пријепоље, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 99/15 од 21.04.2015. године и о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2753/14 од 11.12.2014. године, у седници одржаној 17.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужене изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 99/15 од 21.04.2015.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2753/14 од 11.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П1 274/2011 од 27.05.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му за период почев од 05.09.2008. до 05.09.2013. године, на име неисплаћеног дела накнаде зараде за време прековременог рада, ноћног рада и рада у време државних и верских празника, исплати појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, са законском затезном каматом до доспећа сваког до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 101.566,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 2753/14 од 11.12.2014. године одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, с`тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 395. ЗПП.

Апелациони суд у Крагујевцу решењем Р1 99/15 од 21.04.2015. године није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Тужена је против решења другостепеног суда изјавила жалбу због разматрања питања од општег интереса и потребе новог тумачења права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), односно пре 01.02.2012. године, па се применом одредби члана 506. став 1. ЗПП, овај поступак спроводи по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу тужене чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП).

Против одлука другостепеног суда - правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП). Како је жалба изјављена против решења другостепеног суда, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. у вези члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11) у вези члана 23. и 24. Закон о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

У конкретном случају, тужба ради исплате поднета је 05.09.2011. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 118.474,24 динара (1.175 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе). Побијана другостепена пресуда донета је 11.12.2014. године.

Према прелазној одредби члана 23. став 1. Закон о изменама и допунама важећег ЗПП („Службени гласник РС“, број 55/14), поступак који је започет према Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона.

С обзиром да је поступак започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), у конкретном случају се примењују одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09). Једини изузетак од примене овог правила садржан је у одредби члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 55/14), која се

односи на новчану граничну вредност за оцену дозвољености ревизије. Према наведеној одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године).

Будући да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**